

Setter, kan man ha en sån?

Text: & foto: Per Söderlund

Jag kan erkänna det direkt, jag skulle inte ha en setter. Ingen fågelhund alls faktiskt. Jag umgicks mest med ägare och uppfödare av Staffordshire bull-terrier, det fanns alltså många staffar runt mig och dessutom hade jag en egen staffekille som jag delade med en f.d. flickvän. Alltså var det ganska självklart vilka raser och vilken typ av hund jag föredrog, korthåriga muskulösa hundar med stora smil och stora hjärtan. Jag var aktiv i ssbtk, byggde och bemannade montern på Stora Stockholm flera år i rad.

Så en dag stod han där. En lång, smal, röd hund med viftande svans. Eller svans förresten, hela hunden bakom frambenen viftade. Egentligen kollade jag inte så mycket på hunden utan mest på hundens matte, som var anledningen till att jag befann mig i fikarummet på ett hunddagis i Stockholm. Det var första gången vi sågs och jag var väl mer intresserad av att prata med henne än att umgås med hennes långa, röda hund som stod klistrad mot mig som ett frimärke och krävde uppmärksamhet. Visst, jag älskar djur och speciellt hundar oavsett ras, men den här hunden var så långt ifrån min muskelkille som det gick att komma, bortsett från att de var lika keliga.

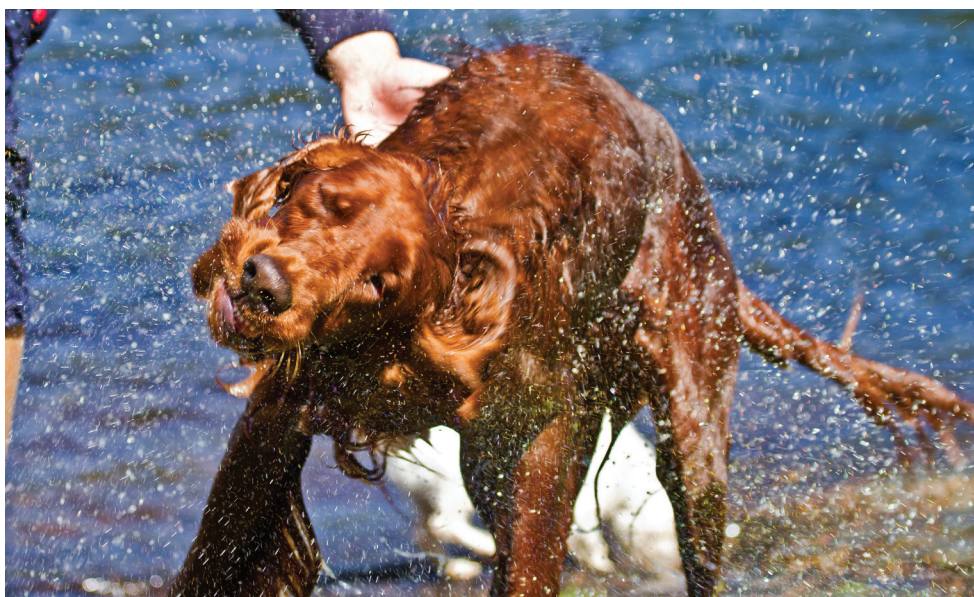
Hur som helst gick tiden, det spenderades många timmar tillsammans med den långa hunden och hans matte och det blev jobbigare och jobbigare att pussla ihop umgänget både med dem och med min staffe. Säger vad man vill om staffar och dess kusiner, men att umgås med andra hundar av samma kön är inte deras starka sida. Den långa hunden och den muskliga hunden gick inte att ha tillsammans och när vi sedan skulle flytta ihop så fanns det inget alternativ, jag var tvungen att lämna hela umgänget till min staffes matte, ett jobbigt beslut men man gör det man måste. Dessutom, vid det här laget hade jag inte

bara lärt mig att älska den långa, röda hunden, jag hade fått upp ögonen för en annan sida av hundlivet. Den sidan som visade att det går utmärkt att släppa ihop 20 fågelhundar som inte känner varandra och ha alla 20 hundar i livet när lekstunden var slut, något som, vad än de mest inbitna staffefansen påstår, är en utopi av enorma mått med muskelhundar. Sidan som visar att man kan gå med hunden lös och inte behöva fundera på vad som händer vid nästa hundmöte.

Det blev roligare att ha hund när man kunde ta den med sig vart man än skulle. Vi beslutade att vi skulle ha en valp, och kollade på olika raser, det var väldigt nära att det blev en Irländsk röd och vit setter som skulle berika hushållet men eftersom vi inte jagar eller tränade sådär våldsamt mycket med fågel valde vi bort den och beslutade att det skulle bli en till röding i hemmet. Nu började jakten på uppfödare. Jag ville ha en uppfödare i närheten av Stockholm så att man kan träffas regelbundet och snabbt få hjälp och råd om det skulle vara något. Till slut stod vi på plats hos Kennel Fairhaven och dök ner i valplådan bland ett gäng röda små bollar, jag

kände att det var rätt uppfödare och vi anmälde intresse till nästa kull. Sedan var det väntans tider i det lilla hushållet, jag tror till och med att den långa röda hunden var förväntansfull, han ville ha en lillebror!

Till slut var det dags att åka och titta på vår kull, K-kullen. Jag fick åka själv till första titten då sambon var på annat håll, och jag började färden från de södra förorterna mot Grillby. Jag hittade inte rätt väg, trodde jag, så jag stannade på en ficka vid några brevlådor och tog upp telefonen för att bli guidad. När jag har slagit numret och tittar ut genom sidorutan upp mot husen på andra sidan vägen fick jag en känsla av att jag var framme. Tio setternäsor trängde sig ut genom staketpinnarna vid huset ovanför, och jag fick en känsla av att det kunde vara rätt hus. Efter inspektion av 10 små röda valpar åkte jag hem och längtade tills 5 veckor senare när vi skulle få hämta vår valp. Det blev den största och kaxigaste valpen som fick följa med oss hem och det tog inte många dagar innan terrorn började, alla som har eller har haft settervalpar vet vad jag menar!

Nu är min underbara Ernie, Fairhaven Killkenny, drygt 2 år och jag har aldrig ångrat mitt val av hundras, uppfödare eller individ. Jag har en självständig, säker, tålig, tuff, envig, enormt snäll, grymt socialt kompetent och gosig hund som charmar alla. Är det någon som är lite tveksam till hans alla kvaliteter så ser han till att genom nednötning sänka dennes tveksamheter tills de är borta. Oftast sker det rent fysiskt genom att se till att hela tiden ha kroppskontakt och göra sig så oemotståndlig som möjligt. Alla veterinärer och djurskötare som har haft äran (enligt honom själv) att undersöka honom blir helt hänfödda över hur snäll och go han är.

Veckodagarna spenderar han på hunddagis när jag jobbar, och han charmar dagisfröknarna också, såklart. Han är alltid på hugget för att göra nya bekantskaper och lekkamrater, oavsett om det är en hund, katt, fågel eller igelkotte, med ganska varierat resultat. En och annan katt har fått ta till flykten när det inte räcker med att de ställer sig som ett upp och nervänt U och fräser. Förmodligen tror Ernie att det betyder att katten vill leka med honom, men det betyder det väldigt sällan. Annars spenderar han gärna fritiden med att bre ut sig i

soffan, gå på kurs hos Hundläroverket, snart börjar vi vår uppletandekurs, simma, träna med husse och busa med sina kompisar. Käka mörbena brukar också stå högt upp på att göra-listan. När vi går kurs hos Hundläroverket är det ofta olika s.k. kamphundar med, och Ernie gör alla dessa hundar och deras ägare gröna av avund genom att uppvisa hela registret av kamplust, bytesintresse, vilja att leka och kampa med sin husse samt, när han ufoer detta, låta som en blandning av rottweiler och skördetröska. I början brukar oftast resten av gruppen stanna upp lite och studera mannen med den långsmala, röda hunden och hur deras belöningslek blir allt mer högljudd och intensiv. När vi gick apporteringskurs hos Eva Bodfäldt ville hon filma oss för att hon aldrig tidigare sett en setter med så stort intresse för kamp och byten.

Jag och sambon har gått skilda vägar men min bästa vän Ernie är kvar. När jag är ute på promenad, med en lösgående röding någonstans i synfältet, när jag sätter mig i soffan och får en röd, lång nog i knäet, när jag kryper ner i sängen och det redan ligger en setter där, ihoprullad som ett @, när jag ser

på bilder av honom, när jag ser honom busa och umgås med sina kompisar, då känner jag att jag har hittat rätt. Trots att han ibland stänger av de långa öronen och försvinner på ett intressant spår, att han rapar mig i ansiktet, att han hårar och släpar in grus, att han snor hela min sida av sängen inklusive täcket och blir förnärrad när man lite snällt flyttar undan honom, att han tycker att man bäst hälsar på gäster genom att flyga upp med tassarna på dennes bröst och den långa näsan i ansiktet på gästen, trots det har jag aldrig ångrat att det blev en lång, röd hund som ersatte muskelhunden.

Mitt nya liv började den där fredagen 2010, påväg hem från Grillby med en liten, röd, ullig valp. Min setter.

Per Söderlund & Ernie

